Doğan Kardeş

Sayı 352

AMCA BİR BALON VER

Krş. 15

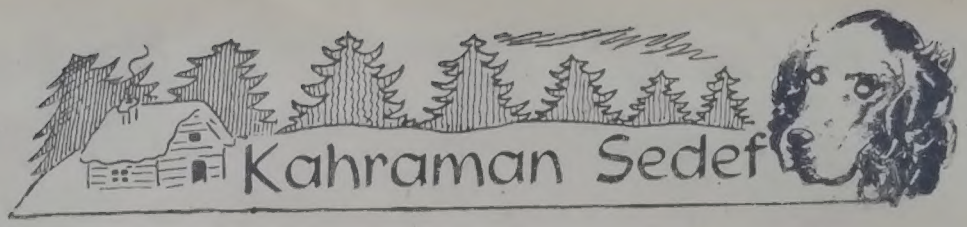

ÇAVUŞA GELEN MEKTUP !

Jim Thorne Çavuş, Ocak ayının karlı bir gününde evinin kapısında durmuş, postacının uzaklaşışını seyrediyordu. Biraz sonra içeri girdi ve elindeki mektup destesine uzun uzun baktı. Kanada polisine mensup olan Jim Çavuş mektuplara birer birer bakarken uzunca bir zarfa gözü ilişti. Hemen zarfı yırttı. Polisin yanında duran kocaman giri köpeği Sedef birden kulaklarını kabarttı ve sahibinin emirlerini bekledi. Fakat sahibi elindeki mektuba o kadar dalmıştı ki Sedefe aldırış etmedi. Mektup Aklavikdeki Merkez Amirinden geliyordu, içinde sadece «Nöbet beklemek üzere hemen Cameron'a gidiniz» diye yazılıydı.

Jim Thorne'nun kaşları çatıldı. Gözlerine bir türlü inanamıyordu. Cümleyi iki üç defa okudu. O hiç böyle bir emir beklemiyordu. Acaba onu Hudson körfezi civarına niçin gönderiyorlardı ?

Çavuş, son görevi esnasında adamakıllı yanmış ve yaraları önemli olduğu için kendisine oldukça uzun bir izin verilmişti. O da, karısı Frances ile

oğlu Donald'ı yanına alarak Laurentian'lardaki evine çekilmiş, senelerden beri özlediği aile hayatına kavuşmuştu.

Günler geçipte Çavuş iyileşince bu durgun hayattan sıkılmağa başladı. Bütün dünya harpteyken, bütün gençler gönüllü olarak askerliklerini yaparken o nasıl böyle rahat rahat oturabilirdi. Nihayet kararını verdi. O da polislikten ayrılıp gönüllü olarak orduya katılacaktı. Bu düşünceyle merkeze bir mektup gönderdi. Şimdi elinde tuttuğu mektup işte o mektubun cevabıydı.

O, mektubunu bir ay önce göndermişti. Bugüne kadar da cevap alamamıştı ama, bu mektupta da onun isteklerinden hiç bahsedilmiyordu. Tekrar kaşlarını çattı. Böyle küçük nöbetler yeni polislere verilirdi. Kendisinin çok iyi tanıdığı, merkez amiri, hiç bir çavuşu böyle ufak bir göreve göndermezdi. Herhalde Cameron civarında mühim işler vardı.

Jim, Sedefe döndü ve onunla konuşmaya başladı: «Sedef, işler karıştı. Ama hükûmet, herhalde ne-

rede daha yararlı olacağımızı bizden daha iyi bilir.»

Sedef bu sözlerin manasını anlamış olacak ki, «Evet, evet !» demek ister gibi başını salladı. Çavuş gülümseyerek onu okşadı ve sözlerine devam etti : «Biliyor musun bu görevin bir iyiliği daha var. Yine beraber olacağız. Halbuki ben asker olsaydım tabiî seni yanıma alamıyacaktım. Öğle değil mi ?»

İki gün sonra Jom Thorne çavuş'la Sedef Kuzey batıdaki yeni görevlerine gitmek üzere yola çıktılar.

Thorne, iş seven bir adamdı.

Kendisine bir görev verildi mi onu başarı ile bitirmek isterdi. Cesareti ve atılganlığı sayesinde Kanada Polis teşkilâtında mühim bir yer almış, üstlerinin sevgi ve güvenini kazanmıştı.

Cameron ırmağı kenarındaki köyceğizde bir dükkân ile yirmi tane kadar kulübe vardı. Büyük kütüklerden yapılmış olan bu kulübelerin bir kısmı kışın kapalı olurdu. Çünkü sahipleri av için tuzaklar kurmağa giderlerdi. Bu kulübelerin bir tanesi de hükûmetin göndereceği polis memurları için daima hazır bulundurulurdu.

Bu tek dükkânın sahibi, Bill Mac Donald'dı. Köylülerden hayvan derileri alır, yerine av âletleri ve yiyecek verirdi. Köye gelen posta da burada boşaltılıp yine burada doldurulurdu. Erkekler ak-

şamları orada toplanıp konuşurlar, bazanda radyo dinlerlerdi. Hem alıcı hem de verici olan bu radyo onları çok eğlendiriyordu.

Mac Donald'in en yakın arkadaşı Danny Hughes da onunla beraber oturuyordu. Bu iki ihtiyar birbirleriyle durmadan münakaşa ederlerdi.

Ocak ayının karanlık günlerinden birinde, akşama doğru bir kızak bu dükkâna geldi. Kızağı süren adam dükkâna gelerek, Bill Mac Donald'a: «Buralarda doktor var mı» diye sordu. Mac Donald başını salladı:

— Hayır ! Aklavikden gelen Doktor Walace, ancak bir iki ay sonra buraya uğrayacak. Bildiğime göre komşu köylerinin hiç birinde doktor yok! Ne yapacaktınız ?»

Gelen adam, isminin Frank Blaine olduğunu, güney batıdaki maden ocaklarının birinde çalışdığını, fakat şimdi karısı ve çocuğu ile Aklavik'e gittiklerini söyledi. Bir gün önce karısı yolda hastalanmıştı.

Köylülerden, karısı iyi oluncaya kadar, burada kalmasını rica etti.

Güneyin buzları, oranın insanlarını sertleştirir ama, başkalarını dertli görünce onlar kadar çabuk yumuşayan da yoktur. Cameron'lular Blaine ailesine iyi kalplilik gösterdiler. Hemen boş kulübelerden biri ısıtılıp hasta kadın yatağa yatırıldı.

— Devam edecek —

BİR MUHARRİR KARDEŞ
NEŞE ONURAL

Yukarda resmini gördüğünüz Neşe Onural kardeş Doğan Kardeş'in 348. inci sayısında çıkan (Fatihi nasıl tanıdım ?) adlı güzel yazısı ile, Türk Basın Birliğinin tertip ettiği (Basına 50 yıl hizmet etmiş muharrirler) jübilesine en genç muharrir olarak katılmış ve toplantıda güzel bir konuşma yapmıştır.

2 Şubat 1943 de İstanbulda doğan Neşe Onural kardeş bu gün Bomonti Talatpaşa ilkokulunun dördüncü sınıfındadır. Çok güzel, yazı, şiir ve piyes yazmaktadır. Aynı zamanda Radyo Öğrenci Kulübüne seçilen Neşenin dört piyesi okul müsamerelerinde temsil edilmiştir.

Neşe kardeş büyüyünce inşallah iyi bir tiyatro muharriri olur da onunla hepimiz övünürüz.

Aşağıda Neşe kardeşin 2 şiirini okuyacaksınız :

BABAM İÇİN

Babamı ben canımdan çok severim.
Her akşam onun yolunu beklerim.
Gecikirse üzüntüden biterim.
Babamı ben canımdan çok severim.

Benim için canla başla çalışır.
Her arzumu yapmak için uğraşır.
Hastalansam çok şeylere kalkışır
Babamı ben canımdan çok severim.

Babaların en iyisidir babacığım.
Bende onun istediğini yaparım.
Onu üzmemeğe gayret ederim,
Babamı ben canımdan çok severim.

★

ANNEM İÇİN

Benim bir tanecik annem var.
Onda sevgi dolu gözler var.
Bana canla, şevkatle bakar.
Benim bir tanecik annem var.

Onun kollarında uyudum.
Onun kucağında büyüdüm.
Ninniler masallar dinledim.
Benim bir tanecik annem var.

Annemi ben candan severim.
Onun hep sözünü dinlerim.
Her şeyi gözünden sezerim,
Benim bir tanecik annem var.

Bana doğruluğu öğretti,
İyi yolları o gösterdi,
Her günde beni sevindirdi,
Benim bir tanecik annem var.

Neşe ONURAL

İLK POSTA PULU NASIL İCAD EDİLDİ ?

İlk posta servisi, pulun icadından çok önce 1653 senesinde Fransada kurulmuştu. (Jan Jak Renord) isimli bir Fransız bu kurumun ilk kurucusu sayılır. O zamanlar yalnız mektuplar ve ufak paketler kabul edilerek sahiplerine ulaştırılırdı. Daha sonra Fransızlardan örnek alan İngilizler, (Jan Mussey) in önayak olmasiyle Londra'da bu yeni usulden faydalanmağa başladılar. Kısa zamanda yayılan posta servislerinden bütün dünya faydalandı. Bir çok memleketlerde işlek yerlere posta kutuları yerleştirildi.

O devirlerde posta ücretleri çok pahalı idi. Mektuplardan gideceği yerin uzaklığına göre para alınırdı. Bazı kimseler mektup ücretinin gideceği yerdeki sahibinden alınmasını söyleyerek mektuplarını parasız gönderirlerdi. Ücretini ödemeyen kimse mektubunu alamazdı. İşte bundan faydalanan bazı açıkgözler, kendi aralarında kararlaştırdıkları bazı özel işaretleri zarfın bir köşesine koyarak parasız haberleşirlerdi. Bu sıralarda bir gün, (Rowland Hill) isimli bir posta kontrol müdürü bulunduğu otelin lokantasında yemek yerken içeriye bir posta memuru girerek otel sahibinin kızına bir mektup getirir. Fakat kız zarfı evirip çevirdikten sonra ücretini ödemeyerek geri verir. Rowland Hill kıza acır ve kızın bütün ısrarlarına rağmen ücretini ödeyerek mektubu alır. Postacı gittikten sonra, genç kız yolcuya mektubu niçin almadığını anlatır : (Biz çok fakiriz, uzak memleketde olan kardeşimle bedava mektuplaşabilmek için bir yol bulduk, zarfların üzerine özel işaretler koyarak haberleşiyoruz.

★★★★★★★★★★★★★

Zarfı açarsanız boş bir kâğıttan başka bir şey bulamazsınız.) der. Bu olaydan sonra R. Hill çok çalışır. Yeni bir plân bularak posta işlerini düzenlemek ister. Posta ücretlerini indirir. Zarfların üzerine bu ücret karşılığı bazı kâğıtlar yapıştırmayı düşünür. Bu fikrini hükûmete de kabul ettirir. Böylece dünyanın ilk pulları 10 Ocak 1840 da kullanılmağa başlanır. Bu pulların üzerinde bir Hollandalı ressam tarafından çizilen Kıraliçe Viktorya'nın portresi vardır. (1 Penny Mavi - 2 Pence siyah.) İngilizlerden sonra diğer memleketler de ilk pullarını çıkarmağa başladılar. 1874 yılında «Milletlerarası Posta Birliği) de kurularak bugünkü portaların temelleri atılmış oldu.

Önder TÜZCET

★★

DOĞAN KARDEŞ POSTASI

★ İzmir'den İ. Toksoy kardeşe : Eflatun Cem amcanın «Akıl Kutusu» ve «Altın Heybe» adlı masal kitaplarının mevcudu kalmamıştır. Bir aya kadar ikinci baskısı satışa çıkarılacaktır.

★ Konyadan Sezgin Turgay'a : Doğan Kardeş'in bez ciltdli 8 inci yıl koleksiyonu satışa çıkarılmıştır. Fiatı 10 liradır.

★ Sivastan Barlas Onur'a : Doğan Kardeş'e basılmak üzere gelen yazılar ayrı ayrı incelenir ve beğenilenler sıra ile dergide yayınlanır. Şiirleriniz eğer beğenirsek basarız.

★ İskilipten Sezai Sönmez kardeş'e : Sorularına sıra ile cevap veriyorum :

1 - Dergimizin sayfaları az olduğu için okuyucularımızın resimlerini basamıyoruz. Eğer sayfalarımız çok olsaydı bu isteğini seve seve yapardık.

2 - Dergimizdeki «Meraklı Kardeşler» ve «Doğan Kardeş postası» adlı sutunlarda zaman zaman kardeşlerimizin sordukları sorulara cevap veriyoruz.

3 - Yakında armağanlı bilmeceler koymağa başlıyacağız.

Portrenin Sırrı

DAİMA neşeli, güleryüzlü dedemizi birkaç gündür pek üzgün ve dalgın görüyorduk. Öğle yemeğinde anneme,

— Bavulumu hazırlayın, dedi. Yarın Nakkally'ye gidiyorum. Rodwey ağır hasta...

Dedemin yaş gününe iki gün kala seyahate çıkmasına fena halde üzüldüm. Surat astım.

— Arkadaşını benden fazla mı seviyorsun dede ?

Beni kendine doğru çekti.

— Önemli bir sebep olmasa yaş gününde seni bırakıp gitmezdim Robert. Rodwey benim için alelâde bir ahbap veya arkadaştan çok daha ileridir. Bizi birbirimize bağlıyan vakayı öğrensen sen de bana hak verirsin.

Dedemin yanına rahatça yerleşip dinlemeğe hazırlandım. Anlattığı hikâyelere bayılırdım.

— «Tıbbiyeden Rodweyle aynı yılda mezun olduk. O, varlıklı bir ailenin çocuğu olduğu için hayatını istediği gibi düzenliyecekti. Ben, taşrada, ufak bir kasabada çalışan bir nalbandın oğluydum. Hükûmete başvurarak hastanelerden birine girebilmek için sıra bekliyordum.

Bir gün Rodwey'den «Makally» damgalı bir mektup aldım. Yılbaşını beraberce geçirmek için beni çağırıyordu. Küçük bir valizle hemen yola çıktım. Londra civarında oturan arkadaşımın Nakally'de ne işi olduğunu merak etmiştim doğrusu.

Rodwev beni istasyonda karşıladı. Küçük spor otomobiliyle evine gidinceye kadar başından geçen tuhaf bir macerayı anlattı. Rodwey o kış Londranın büyük hastanelerinden birinde ihtisasını yapıyordu. Bulunduğu servisin koğuşunda bir ihtiyar yatıyordu. Kibar, sessiz haliyle kendini Rodweye sevdirmişti. Genç doktor iş saatleri dışında bile gelip Bay Aswaldle konuşuyor, gazete, kitap getiriyordu. İhtiyar iyileşince dostca ayrıldılar. Bir iki ay. sonra Rodwey eski hastasından bir telgraf aldı. Bay Aswald tekrar hastalandığı için onu çağırıyordu. Arkadaşım her işini bırakarak hastaneye gitti. Aswald bu sefer düzelemedi. Kalkamıyacağını kendisi de anlıyordu. Rodweyin geldiği gün,

— Sizi doktorum olarak değil, candan bir insana ihtiyacım olduğu için çağırdım, dedi. Varım yoğum küçük bir çiftlikten ibaret. Ne iyi ne de kara günlerimde kapımı açmıyan zengin fakat kalpsiz akrabalarım var. Evimin onların eline geçmesini istemem. Bunu, yok pahasına birine satmağı düşünüyorum. Tek şartım, otuz senelik emektar uşağımla iki ihtiyar av köpeğimin rahatı bozulmasın, eskisi gibi burada kalsınlar !.. Böyle bir müşteri bulmama yardım ederseniz kalbim rahat ölürüm.

Çiftliği için istediği para arkadaşımın Londrada bir ayda şuna buna sarfettiği paradan fazla değildi. Bir an bile düşünmeden,

— Çiftliğinizi seve seve alırım, dedi. Tom ve köpekleriniz için hiç üzülmeyin. Çiftliğin bekçiliğini yapsınlar.

Hastanın gözleri yaşardı.

— Çiftliği sana hediye etmek isterdim oğlum, dedi. Fakat ilerde belki akrabalarım bu yüzden seni rahatsız etmeğe kalkarlar. İşi resmi yoldan halledelim.

Arkadaşım böylece üç ay içinde durup dururken çiftlik sahibi oldu.

Rodwey, yatağımı Aswaldin kütüphanesinde hazırlattı. Geç vakte kadar oturup tahsilde beraber geçirdiğimiz yılları hatırladık. Sonra odalarımıza geçtik.

Kapıdan girerken ilk dikkatimi çeken yaldızlı çerçevenin içinde büyük bir portre oldu. Bu, Rodweyin tarifine göre, ölen Aswald olmalıydı. Çerçevenin hafifçe çarpık durduğunun farkına vardım. Yaklaşıp doğrultmak istedim. Oldukça ağırdı. O anda, çerçeveyle resim arasından ufak bir karton parçasının kayarak yere düştüğünü gördüm : Aswald'in kartvizitiydi. Üzerinde, «Gece yarısında ay ışığına bak !» diye yazısı vardı.

Tesadüfen mehtaplı bir geceydi... Saatime bakıp beklemeğe başladım. Saat 12 olunca penceremin perdesini açıp lâmbayı söndürdüm. Sağ taraftan gelen ay ışığı, bir el genişliğinde ve şerit halinde portreye vuruyor, yerdeki halıya kadar uzanıyordu.

Resimden gözlerimi ayırmadan bakıyor ve... yeni bir şey göremiyordum. Fakat, «Ay ışığına bak...» sözlerinin elbette bir manası vardı. Bakmağa devam ettim. Birdenbire titredim: çerçevenin üst kısmı hizasında, portreyi tutan kalın kordonun altından hafif bir parıltı farketmiştim. Ya-

FATİHİN ZAFERİ

Bundan tam beş yüz yıl önce idi.
Sultan Mehmet İstanbul'u fethetti.
Bu zaferden sonra Osmanlı devleti.
Ona büyük Fatih ünvanını verdi.

1453 yılı 29 Mayıs sabahı.
Şanlı İstanbul'a iki güneş birden doğdu.
Sultan Mehmet bu güzel şehri nurlara boğdu.
Tarihe büyük, ünlü, altın sayfalar doldu.

Fatih bu güzel şehri Türklere etti armağan.
Büyük Sultan kalplere sevgi doldurdu her an.
Bu güzel beldeyi, şanlı İstanbulu,
Türklük kanıyla koruyacaktır hiç durmadan

Bu gün 500-üncü yılını kutluyoruz biz,
Kalplerimizde tekrar canlanıyor büyük his.
Bayrağımız dalgalanacak hep İstanbulda.
Sen rahat uyu ey büyük Fatih mezarında.

Neşe ONURAL

nından bakınca bunun irice bir çivinin başı olduğunu anladım. Karttaki yazının dikkatimi bu çiviye çektiği besbelliydi.

Merak sardı beni. Çiviyi çekmek istedim olmadı. Oynattım; üzerine, zile basar gibi bastım. O anda küçük bir çekmecenin kilidinin açılması gibi, hafif bir çıtırdı duyuldu. Duvar kâğıdının üzerinde, bıcakla kesilmiş gibi bir çizgi belirdi. Çakımı soktum; tahtalar arasında bir aralık vardı. Duvarın içine çekmece gibi bir şey yerleştirilmişti... Epey zahmetle, içine elimi sokacak kadar öne çektim. Demir kasalara benziyordu. Çekmecenin içi, yeşil kurdelâ ile bağlı kâğıtlarla doluydu. Bunları çıkarıp lâmbayı yaktım, sonra yere uzanarak incelemeğe başladım. Şaşkınlıktan gözlerime inanamıyordum ! Resmî evrak sandığım kâğıtlar, yüz liralık iki para destesiydi. Destelerin yüksekliği on santimden aşağı değildi. En üstte, kâğıtta, kartvizitteki elyazısiyle şunlar yazılıydı :

«Bu serveti bulan saadet içinde kullansın. Sevmediğim insanlara bırakmaktansa bunu kaderin eline terkediyorum. Lâyık olanı bahtiyar etsin !»

Ertesi sabah kahvaltımıza gelip Rodweyin önüne parayı yığınca çocuğun şaşkınlıktan dili tutuldu. Bulduğum define üzerinde ikimizin hakkı vardı. Ama ev sahibi olduğu için söz hakkını ona bıraktım. Fakat Rodwey,

— Sen buldun; istediğin gibi kullan ! dedi.

Ben de parayı ikimize ve Aswaldin otuz senelik emektar uşağı arasında üçe böldüm. Böylece, ölenin istediği gibi, parası bir değil, üç kişiyi bahtiyar etti.

Ben rahatça ihtisasımı yapıp operatör oldum, hastane açtım. Rodwey ömrünü seyahet etmekle geçirdi. Ancak beş on yıldır Nakkally'de döndü. İhtiyar Tom ölürken parasını bir yetimhaneye bıraktı.

Rodwey hiç evlenmediği için benden yakını yoktur. Bunun için hastalığında yalnız bırakamam onu. Haklı değil miyim Robert ? Yaş gününü dönüşümde ayrıca kutlarız. Olmaz mı ? Dedeme hak vermiştim.

N. Y. T.

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 4 —

Zenci köşeden çıkarken Yılmaz «Pöf» diye bağırdı. Zenci çocuk neye uğradığını anlıyamadı, korku içinde ağlıyarak kaçtı.

Feddah, «Aklıma bir fikir geldi, dedi. Bunlar beyaz insanları yaşatmazlar. Gel, senin omzuna çıkayım. Pelerinimi giyince seni kimse görmez. Şehirde böyle daha rahat dolaşırız.»

Yılmaz, Feddahın dediklerini kabul etti. Feddahı sırtına bindirdi. Zenci çocuk bu haliyle dev gibi upuzun oluvermişti.

Yolda bir seyyar satıcıdan muz almak istediler. Satıcı onları görünce «Dev çocuk ! Şeytan !» diye bağırdı.

Sonra onları kovalamağa başladı. İki arkadaş hemen sıvıştılar. Pazar yerine gelince bir sürü insan etraflarını sardı.

Kimi «Bu muhakkak şeytandır. Böyle uzun boylu çocuk olmaz» diyor, kimi de : «Sultana götürelim. belki bir sihirbazdır» diyordu.

KELEBEKLER DE GÖÇ EDERLER!..

İNSANLAR gibi kelebeklerin de doğup büyüdükleri yerde yaşayıp ölenleri ve durmadan diyar diyar gezenleri vardır. Kuşların mevsimlere göre bir yerden diğer bir yere göç ettiklerini biliriz. Leylekların gidişi, kırlangıçların gelişi takvimlerde bile yazılıdır Hattâ bunlar öyle zeki hayvanlardır ki günlerini hiç şaşırmazlar verdikleri sözü tutup tam vaktinde gelip giderler. Kuşların göç ettikleri ta eski zamanlardan beri bilinen bir şeydir. Zaten bugün bile, o kadar uzun ve derin incelemelere rağmen, bu hususta bizim bildiklerimiz de iki bin yıl önceki eski Romalı âlimlerin bildiklerinden pek fazla değildir. Bazı kelebeklerin de kuşlar gibi mevsimine göre oradan oraya göç ettikleri eskiden bilinmezdi. Bu konu üzerindeki araştırmalara ancak geçen asırda başlanmıştı. İlk olarak Virginia (Amerika) daki bir kısım kelebeklerin bazan çok miktarda göründükleri, bazan ortadan kayboldukları göze çarpmış, yapılan incelemeler sonunda bunların kayboldukları zaman göç ettikleri, bol miktarda göründükleri zaman da yeni geldikleri anlaşılmıştır. Sonradan, Avrupada yaşayan bir çok kelebeklerin de göç ettikleri görülmüştür. Kelebekler bir yerden bir yere giderlerken düz bir yön takip ederler ve yollarına bir demiryolu tüneli gelirse, tepeden aşmayı bırakıp, tünelin içinden geçerler. Kelebeklerle kuşların göç etmesinde ayrı bir nokta var : Kuşlar daima sürü halinde gidip gelirler. Kelebekler arasında ise uçarıları daha çoktur, sürüye katılmadan başlarını alıp kendi kendilerine yola koyulanlar da çoktur... Fakat sürü halinde göç edenler kuşlardan daha kalabalık teşkil ederler. Milyonlarcasının bir arada yola koyuldukları görülmüştür.

Kelebeklerin cüsselerine göre tahammül ettikleri büyük yolculuklar ve aştıkları uzun mesafeler de doğrusu şaşılacak şeydir. Yüzlerce değil, binlerce kilometre onlar için hiç sayılır. Ekseriya durmadan, mola vermeden giderler, fakat yumurtlamak üzere bir yere konakladıkları da olur.

Kuşlar gibi kelebeklerin de göç yolları hiç değişmez, onlar da yazın sıcaktan, kışın soğuktan kaçarlar. Meselâ, Amerikanın kuzey bölgesindeki göçmüş kelebekler, sonbaharda Kaliforniya, Florida gibi sıcak bölgelere inerler ve kışı orada, ağaçların üzerinde yarı ölü halde geçirirler. Bahar gelip havalar ısınınca ortaya çıkarlar.

Yaz sıcakları başlayınca tekrar kuzeye doğru sürüler süzülür. Fakat sakın aldanmayın : Bunlar sonbaharda gelen kelebekler değildir. Böcekler arasında hayatları nisbeten uzun olmakla beraber, kelebeklerin ömrü bir yolu hem gidip hem gelmeğe müsaid değildir. Yazın, serin yerlere doğru yola çıkanlar, sonbaharda gelmiş olanların çocuklarıdır.

— Aman ne korkak insanlar bunlar. Fotoğraf makinesinden hiç bu kadar korkulur mu?

HAZİNE

I

Vaktiyle ihtiyar bir adam varmış,
Koskoca evinde yalnız yaşarmış.
En büyük zevkiymiş hayvan beslemek,
Kendi bahçesinden yemişler yemek.
Çok iyi kalpliymiş bizim ihtiyar,
Fakire, hastaya, öksüze koşar.
Düşkün olanlara yardım edermiş,
Onların dertleri benimdir dermiş.
Birgün alıp gelmiş yolda bulduğu,
Kimsesiz, zavallı iki çocuğu,
Evlât edinerek basmış kalbine,
Demiş, neş'e doğsun evin içine.
Gel zaman git zaman bu iki yavru,
Büyümüşler; uslu, akıllı, doğru,
Babaları gibi iyiliksever,
Fakire, hastaya yardıma gider,
Birer iyi kalpli insan olmuşlar,
Adam pek memnunmuş : mes'ut, bahtiyar.
Birgün gelip çatmış o kötü zaman,
İhtiyar el etek çekmiş dünyadan.
Çocuklar ağlamış aziz ölüye,
Baba bizi kime bıraktın diye.

II

İhtiyar vasiyet etmiş ölürken,
Bir hazine gömdüm bahçemize ben.
Unuttum nereye gömdüm acaba,
Çocuklar demişler sevgili baba,
Sağlığın hazine senin bizlere,
Üzülme ne olur böyle boş yere.
Aradan geçince bir hayli zaman,
Bunu hatırlamış ağabey olan,
Demiş kardeşine haydi bahçeye,
Kazalım gündüzü katıp geceye,
Bulalım babamın hazinesini,
Toprağın eşerek her köşesini.
Böylece kazmışlar bir hafta tamam,
Yalan mı söyledi dersiniz adam,
Çıkmamış hiçbir şey koca bahçeden,
Babam bizi yordu demişler, neden ?

III

Geçince aradan birkaç gün daha,
Demişler ekelim bari toprağa,
Çeşitli sebzeler kazıldı hazır,
Emekler gitmesin boşa yazıktır,
Böylece ekmişler koca bahçeyi,
Sebzeler yetişmiş hem de en iyi
Cinsinden: satıp çok para almışlar,
Bu hale onlar da şaşıp kalmışlar.
Ağabey demiş ki anladım şimdi,
Babamın gömdüğü hazine neydi.
Çalışmak demekmiş meğer hazine,
Ekelim gelecek seneye yine.
Çalışan kazanır, tembel kaybeder,
Toprakta gizlidir ne hazineler.

Sabih ŞENDİL

DAR GEÇİT

Doğan Kardeş'in Romanı No : 15

Çeviren : Or. - Az.

Bu fırsattan istifade ederek kovadan dışarı tırmanmış. Elzevir'in yardımına koşmuştum. Fakat ben yetişene kadar bizimki epey işler becermişti. Karşısındakini kolayca haklıyacağından emin olan bekçi umduğunu bulamamanın şaşkınlığı içinde bocalayıp duruyordu. Bekçi Elzevir'in üzerine atılmak için bir kaç adım gerilediği. Tam o sırada kuyunun başındaki ıslak yere gelmişti; ayağı kaydı. kendini tutamıyarak karanlık boşlukta kayboldu gitti. Kendisini tutmak için ileri atılmıştım, fakat belinde sallanan anahtar destesini yakalamaktan başka birşey yapamadım. Kuyunun dibinden sadece boğuk bir inilti ve suların etrafa sıçrarken çıkardığı sesler işitildi, hepsi okadar.

Elzevir hemen kovaya atlamağa davrandı. «Beni aşağı indir, belki kurtarabilirim.» diyordu.

Dediğini yaptım. Kova dibe varınca biraz bekledim. Neden sonra «Çek» diye bağırdı. Dışarı çıktığı zaman hiç sesini çıkarmadı. Adamın öldüğünü anlamıştım.

«Şu elması da peşinden atayım aşağı» dedim. «Uğursuzluk getirmeğe başladı bile.»

«Olmaz.» diye itiraz etti. «Bu senin hakkın. Ver onu ben saklıyayım. Sattığımız zaman son meteliğine kadar senin olacak.

Bunun üzerine cebimdeki elması çıkarıp ona verdim.

Arı Hana döndüğümüz zaman olup bitenlerden kimseye bahsetmedik. Eşyalarımızı toplayıp Hollandaya giden bir gemiye kapağı attık.

VIII

Vapur bizi dünyanın en büyük elmas satış pazarı olan Hague'ye götürdü. Elzevir Danimarkalıların dilini konuşmasını biliyordu. Şehirde dolaşarak elimizdeki elması satın alabilecek birini aramağa başladık. Bize Aldabrand adında birini sağlık verdiler. Bu Hague'nin en zengin, en tanınmış elmas tüccarıymış.

Bir yaz akşamı Aldabrand'ın evinin yolunu tuttuk. Ev sokaktan biraz uzaktaydı. Duvarlar beyaz badanalı pencereler yeşil yağlı boyalıydı. Evin arkasında da büyükçe bir bahçe bulunuyordu. Kapısının üstünde elmas alım satımı yapıldığına dair büyükçe bir tabelâ asılıydı. Kapıyı uzun boylu, güçlü kuvvetli bir uşak açtı. Ona elmas satmak istediğimizi söyledik. Uşak gidip efendisine haber verdi. Birkaç dakika sonra Aldobrand aşağı yanımıza geldi. Bu ufak tefek, yetmiş yaşlarında bir adamdı.

«Buyurun beyim» dedi. «Demek elmas satmak için geldiniz. Fakat ben öyle olur olmaz taşlar almam. Hakikaten kıymetli, şöyle büyükçe birşey değilse hiç göstermeyin.»

Elmas benim cebimde duruyordu, çıkarıp uzattım. Adam elması görür görmez yüzü birden değişivermişti. Elini yukarı doğru kaldırdı. Sonra «Burada ışık kâfi değil.» dedi. «Gelin içeride iyice göreyim.»

Kendisiyle beraber yukarıya çıktık. Pencereden arkadaki bahçe görünüyordu. Aldobrand masasına oturdu. Elması ışığa doğru tutarak uzun müddet tetkik etti.

Adamın yüzü hiç hoşuma gitmemişti. İçimden ona güvenemiyeceğimize dair kuvvetli bir his vardı. Birden bana «Adın ne senin yavrum ?» diye sordu. Boş bulunup «John» diye cevap verdim. «Ayköyden geliyorum.»

Elzevir kolumu dürttü ama çok geç kalmıştı. Ben herşeyi ağzımdan kaçırmıştım. Elması adam önündeki deftere kaydetmişti. O zaman bu işe pek ehemmiyet vermemiştim ama bu iki kelimelik yazı hayatımda bir dönüm noktası teşkil etti.

★

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

★

«Demek Ayköyden geliyorsunuz.» diye söylendi. «Bu elması nereden buldun bakayım ?»

Bu sefer Elzevir cevap verdi. «Buraya sizin lüzumsuz suallerinize cevap vermek için gelmedik.» dedi. «Bize elmasımızı alıp almıyacağınızı söyleyin de gidelim. İngiliz bahriyelisi olduğumuzu söylemek kâfi değil mi ? Elmas da bizim !..»

Adam «Tabiî, tabiî» diye cevap verdi. «Bu taşın nereden geldiğini bilmediğime göre hakiki olup olmadığını anlamak için çok dikkatle muayene etmeliyim.» Sonra yeşilimsi taşın üstüne bir damla ilâç damlattı ve siyah bir taşa sürtmeğe başladı.

Bütün bunları yaparken yüzü gittikce kararıyor, asılıyordu.

Nihayet bana dönerek «Oğlum» dedi. «Sizin bu taşınız elmas değil, alelâde bir cam parçasıdır. Fakat itiraf etmeli ki çok güzel traş edilmiş. Hakikaten bu işin ehli olmıyan birini kolayca kandırabilirsiniz.»

Bir an için gözlerimin kardığını hissettim. Başım fırıl fırıl dönmeğe başlamıştı. Demek bütün çektiğimiz çileler, katlandığımız meşakkatler bir hiç içindi !...

Adam benim bu halimi farketmişti. «Kendine gel yavrum,» dedi. «Sana bunun hiç kıymeti yok demedim ki... Mükemmel bir işçiliği var. Bunun için 10 gümüş lira eder.»

Elzevir «Olmaz» diye atıldı. «Biz buraya bize sadaka veresin diye gelmedik.» Sonra masanın üstündeki yüzüğü alıp pencereden dışarı fırlattı. Aldabrand sanki yüzüğün arkasından atlamak istercesine yerinden fırladı. «Ne yapıyorsun sersem !» diye haykırıyordu. «Ne yaptın? »

Ben yüzüğün bahçede düştüğü yeri görmüştüm.

Elzevirle beraber hiç konuşmadan oteldeki odamıza döndük. Oturup yemeğimizi yedik. Yemek arasında kafamda bir şimşek çaktı. Yerimden fırlıyarak «Ah Elzevir ne yaptık ? Biz ne aptallık ettik !» diye haykırdım. «Yüzüğün taşı pekâlâ sahiciydi. Kuyumcu bize yalan söyledi !»

Elzevir sesini çıkarmadan yüzüme bakıyordu. Neden sonra «Hakkın var.» diye beni tasdik etti. «Ama attık gitti onu. Elimizden ne gelir, artık gitti.»

«Attık, attık ama ben nereye düştüğünü gördüm. Gidip arayalım.»

«Aldobrand da düştüğü yeri gördümü dersin ?»

Gözümün önüne kuyumcunun pencereden atlıyacakmış gibi telâşlı hali geldi.

— Devam edecek —

Altın Lâle

HANS Baba, Haarlemden Amsterdama giden yol üzerinde, pembe pancurlu küçük bir evde oturuyordu. Yol lâle tarlaları arasından geçiyordu. Hans Babanın da lâlelerle dolu ufak bir bahçesi vardı.

Hans Babanın lâlelerinin renklerini, sümbüllerinin maviliğini o bölgede bilmeyen yoktu. Çiçeklerine kıskanç bir sevgiyle bağlı olan ihtiyar, bir tekini bile satmazdı. Küçük torunu Minna ile ufacık bir evde, aldığı emekli maaşiyle geçiniyordu.

Bahar geldi. Hans Baba her yıldan fazla heyecanlı görünüyordu. Vaktinin çoğunu küçük serde geçiriyordu ve yanına kimseyi sokmuyordu. Ara sıra Minna'ya :

— Bu bahara hepinize hoş bir sürprizim var ! diye göz kırpıyordu.

Minna, dedesinin biricik arkadaşı olduğu için Hans Baba yavaş yavaş açıldı. Sürprizi; şimdiye kadar görülmemiş sarı renkli bir lâle olacaktı.

— Bu, herkesin bildiği kanarya sarısı renkli bir lâle değil, bütün parlaklığiyle tam bir altın sarısı... Çiçeğin kenarları da kırmızı bakır renginde olacak.

Baharın ilk haftaları ardı kesilmiyen yağmurlarla geçti. Çiçek yetiştirenler bu sağınaklardan şikâyet ederken yalnız Hans Baba hayatından memnun görünüyordu. Bir sabah, resim okulunda öğrenci olan Minna oturma odasında ödevine çalışırken dedesi yanına geldi. Elinde bir saksı vardı.

— Şunu görüyor musun Minna ?

Minna baktı. Yeni yetişen bütün lâlelerde olduğu gibi sadece iki yeşil kulak arasından görünen beyaz bir noktacık vardı.

— Bunun altın sarısı olacağını nerden biliyorsun dede ?

İhtiyar bahçıvan her zamanki esrarlı tavrı takındı.

— Söylersem tılsımım bozulur !

Bekleme günlerinde Hans Baba heyecanından yemekten, uykudan bile kesildi. İhtiyardı.. Yağmurlu, rutubetli bahar zavallıyı yatağa düşürdü. Hafif bir grip zatürreye çevirdi.

Hans Baba ateşler içinde bile hep altın lâleyi düşünüyordu.

— Anahtar yastığımın altında Minna... Git bak, açmamış mı daha ?.. Aman kırma, emi yavrum

Minna, serden dönüp, altın lâlenin iki üç güne kadar açacağını haber veriyordu. Hans Baba kızı tekrar sere gönderiyordu :

— Saksının yanında bir şişe var. İçindeki ilâçtan yavaşca köklere dök. Bir an önce sevgili çiçeğin yanına gidebilmek için doktorun verdiği ilâçları itiraz etmeden içiyor, söylediklerini yapıyordu. Fakat iyileşecek yerde günden güne ağırlaşıyordu.

Bir gün doktor Minna'ya, biricik akrabaları Lina Teyzeye haber vermesini söyledi. Ailesini küçükken kaybeden Minna yaşından olgun bir kızdı. Doktorun sözlerinin altındaki acı hakikatı anlamıştı.

Evlerinden oldukça uzakta oturan Lina Teyze ancak akşama doğru gelebilecekti. Minna ağlamamağa çalışarak dedesinin başucunda oturuyordu. Hep dalgın yatan hasta bir aralık duyulur duyulmaz bir sesle,

— Altın lâlem... Bugün gidip baktın mı Minna ?... diye sordu.

— Baktım dede. Yarın yüzde yüz açar !

Hasta, dirseklerine dayanarak doğrulmağa çalıştı.

— Görmek istiyorum !

Minna bocaladı. Şaşkınlık içinde ne yapmak gerektiğini bilemiyordu. Sere gidip çiçeğe bakmıştı. Fakat gördüğü şey, söylediklerinden bambaşkaydı... Hans Babanın yalnız kendi bildiği ilâçlardan sulayıp, özene bezene büyüttüğü, hayalinde en güzel renkler bağışladığı çiçek solgun, cılız birşeydi. Yapraklarının yeşili bile cansız, donuktu. Minna bunu hastaya nasıl gösterecekti ?..

Bununla beraber kız sere koşarak gitti. Saksıyı aldı. Titreyen eliyle içindeki soğanı koparıp atmadan önce içinden,

— Tanrım, yalanımı affet !.. diye yalvardı. Dedemin iyiliği için yapıyorum bunu.

Minna, çıkardığı özürlü çiçeğin yerine serdeki en güzel, en iri beyaz lâleyi

SİZ OLSAYDINIZ NE YAPARDINIZ ?

ÇOCUKLARIN annesiyle babası bir gün gece toplantısına gitmişti. Çocuklar yatmağa hazırlanırken, birdenbire odalardan birinde bir takım patırdılar işittiler. Yalnız Aylâ değil, dördü de adamakıllı korkmuştu.

Aylâ, duyulur duyulmaz bir sesle,

— Dolabın içinde girelim çocuklar... Hırsız bulmasın bizi !.. diye fısıldadı. Rıza,

— Hayır, dedi. Işığı söndürüp kapıyı açalım. O zaman dışarda ne olduğunu görürüz.

Jale; birinci katta oldukları için pencereden atlayıp kaçmak ve komşulara haber vermek istiyordu.

Meral, aksine; sessizce, orada değillermiş gibi, durup beklemeği tercih ediyordu.

Hangisi daha doğruydu ?

(Cevabı 10 uncu sahifede)

yerleştirdi, içeri koştu. Boya kutusunu alarak çiçeğin yapraklarını parlak altın sarısına boyadı. Yaprakların kenarlarındaki bakır kırmızı çizgileri bile unutmadı. Sonra yalandan sevinçli bir heyecan göstererek,

— Müjde dede ! diye bağırdı. Sabahki güneş lâlenin açmasına yardım etmiş.

Hans Baba sönmeğe başlıyan gözlerini küçük torununa çevirdi. Duyulur duyulmaz bir sesle,

— Nasıl... güzel mi ?:: diye mırıldandı. Abajurlu lâmbanın hafif ışığı altında çiçek gerçekten altındanmış gibi parlıyor. kenarlarındaki kızıl çizgiler göz alıyordu.

— Ohh !.. Düşündüğümden de güzel!.. Yanıma koy saksıyı Minna...

Hans Baba telâşla kollarını çiçeğe doğru uzatırken, son olarak öksürüklerle sarsılmağa başladı. Hastayı tutmak için acele eden Minna saksıyı masaya koyarken yere düşürdü.

Hayal çiçeği toprağın ve saksı parçalarının altında eziliverdi... Fakat Hans babanın yüzünde çoktandır kaybettiği bir huzur ve saadet gülümsemesi vardı.

N. Y. T.

☆☆

BİR ÇUVAL TOPRAK

Padişahın biri şehirde gezerken bir arsa beğenir ve buraya bir saray yaptırmak ister. Arsanın sahibi kadın arsayı satmak istemezsede padişah dinlemiyerek sarayı yaptırmağa koyulur. Kadın kadıya şikâyet eder. Fakat mesele mühim, aynı zamanda güç. Padişaha işi nasıl açmalı ?...

Kadı düşünür, taşınır. Bir gün kolunun altına bir çuval alarak padişahın huzuruna girmek ister. İçeri alırlar. Padişah bahçesinde otururken kendisini selâmlar ve bahçeden bir çuval toprak almasına müsaade etmesini rica eder. Padişah Kadıyı kırmıyarak razı olur. Kadı çuvalı toprakla doldurduktan sonra tekrar padişaha dönerek :

— Padişahım, der, yaptığın iyiliği tamamlaman için şu çuvalı eşeğin üzerine yüklememe yardım etmeni rica edeceğim.

Padişah yaşlı kadı'nın gönlünü hoş etmek için buna da razı olur. Fakat Çuvalı tutunca çok ağır olduğunu anlar kadı bunu görünce,

— Padişahım, der, su kadarcık bir toprağı kaldıramazsan yarın Cenabı Hakkın huzurunda şu kadıncağızın toprağını nasıl kaldıracaksın-?

Padişah kadı'nın ne demek istediğini anlar, mahcup olur ve kadından aldığı arsayı geri verir.

V. Ş.

UĞURSUZ ŞATO

— 11 —

Demir parmaklıkla pencerenin önünde oturan Eleonora, başlarına gelen felâketi düşünürken kapısına dışardan hafifçe vurulduğunu duydu. — «Kim o ?»

Bir çocuğa veya genç bir kıza ait tatlı bir ses, «Cesur olun ! Sizleri kurtarmağa çalışacağım...» diye fısıldadı. Oreli, kısaca, kim olduğunu söyledi. Eleonora korkunç şatoda bir dost bulunca yeniden ümitlendi.

Köydeki yük arabaları sıra halinde Terrua şatosuna gittiler. Orada Jil'in adamları onları yükleyip Uğursuz Şatoya gönderiyorlardı.

Bu taşınma akşama kadar sürdü. Şeytan uşağı, taşınma sırasında mal kaçırılmasın diye kendisi de soyulan şatoya gelmişti.

Fakat bütün aramalara rağmen Jan Terruanın para ve mücevherlerini sakladığı yer meydana çıkmamıştı. Acaba neredeydi ?

Jil Martro, yardımcısı Pankrasa akıl danışarak ihtiyar Keniyoya başvurmağa karar verdi. Atla büyücünün kulübesine gittiler. Ama büyücü, — «Bana iyilik yapanları unutmam !» diyerek Jil Martroyu dinlemedi bile.

— Devam edecek —

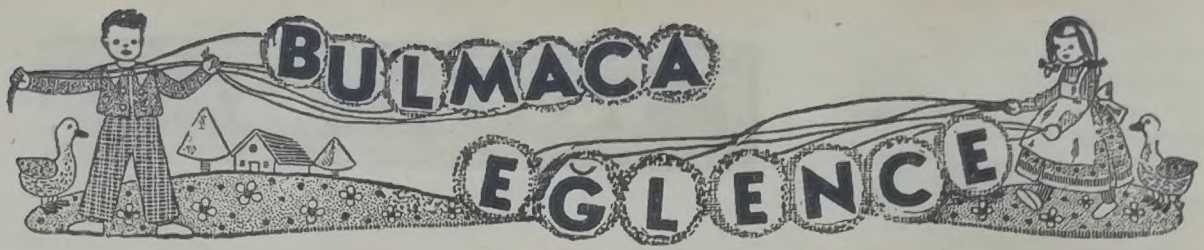

— *Eyvah, tavşan bizim köpeği yakalamış...*

★

SİZ OLSAYDINIZ NE YAPARDINIZ'ın CEVABI

Çocukların korktukları hırsız falan değildi. Odaya giren kedi bir çiçek saksısını devirmişti. Görünmeden gürültünün sebebini öğrenmek isteyen Rıza doğru düşünendir.

★

TERBİYELİ ÇOCUK

Küçük Aydın, okuldan dönüyordu. O gün, karne almıştı. Karnesi hep pek iyi ile doluydu. Sevinçli sevinçli yürürken yoldan tanımadığı ihtiyar bir adamın at üzerinde geçmekte olduğunu gördü.

Aydın saygıyla kasketini çıkardı ve ihtiyarı selâmladı. Bunun üzerine ihtiyar Aydına : «Seni tanımıyorum, fakat iyi bir çocuk olduğun terbiyenden belli, büyüdüğün zaman iyi ve namuslu bir adam olacağından şüphe etmiyorum» dedi.

ARI

Arısın küçük arı,
Gezersin dağ bayırı.
Bal yaparsın durmadan,
Hiç peteği oymadan.

Füsun TOPÇUGİL

★

DUMLUPINAR ŞEHİTLERİNİ

Çanakkale açıklarında
Nara Burnu yakınlarında
Manevradan dönüyordunuz
Mavi sulara gömüldünüz

Ey bu vatan için ölenler
Ne kadar ağladık bilseniz
Ey vatanın evlatları siz
Her zaman kalbimdesiniz

Doğan YAZGAN

KURUŞ VE LİRA

Çocuk, babasına sokuldu :

— Babacığım, bana on kuruş versene..

— Aman oğlum, sen büyüdün artık. Böyle on kuruş istemekten vazgeç.

— Peki öyle ise babacığım. Bana bir lira ver.

Bu resimde tam 6 tane cüce saklıdır, bulun bakalım.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Dokuzuncu yı — 25 Haziran 1953 — Sayı : 352

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan: *Elsa Muchg* ★ Çeviren: *Nihal Y Talay*

— 2 —

II
YENİ AİLE

Teo Aleksin hikâyesini birkaç gün içinde bütün cıvar halkı öğrendi. Öğretmen Kümmerli bunu hizmetçisinden duydu.

— Yumurcağı çocuk yuvasına yerleştirmişler; dedi. Demin gözümle gördüm : yerde oturmuş kehribar boncuklarla oynuyor. Bakıcıların hepsine gülüyor, hepsini «anne» diye çağırıyor. İki yaşında var yok... Akşam işten dönen aileler çocuklarını alıyorlar. Bu fukara yalnız kalıyor. Bakıcılar geceleri ona sırayla bakıyor. Ama böyle devam edemez tabii. Yetimhaneye yollıyacaklar.

— Ne diyorsun, kimden bahsediyorsun ?

Öğretmen gazete okurken veya öğrencilerin ödevlerini düzeltirken, biraz geveze olan hizmetçisini hiç dinlemezdi. Fakat bu defa, «çocuk» ve «yetimhane» sözleriyle ilgilendi. Gazeteyi bırakarak,

— Kimmiş o yetimhaneye giden çocuk ?

Efendisinin ilgisinden memnun olan kadın Teonun hikâyesini baştan anlattı.

— Çocuk öyle çirkin ki, hiç bir aile yanına kabul etmiyor. İster istemez yetimhaneye yollıyacaklar.

Bay Kümmerli kaşlarını çattı.

— Temiz olan bütün çocuklar güzeldir. Herhalde mahallemizde onu yanına alacak iyi kalpli bir kadın bulunur.

— Siz bulsanız ya öğretmen bey; sevaptır...

— Uzağa gitmeğe lüzum yok Zammer Teyze. Sizin ev en münasibi... Kızın orta okula gidiyor artık. Çocuğa bakmakta onun da yardımı dokunur.

— İlâhi öğretmen bey ! Ben akşama kadar el kapılarında çalışıyorum. Kızımın okul ödevleri var. Üstelik küçük çocuklardan hiç hoşlanmaz.

— Peki canım, peki. Sana mutlaka al demedim zaten. Başka kapıları çalarız !

İşini bitiren gündelikçi Zammer Teyze evine gitti. Bay Kümmerli kanapeye uzandı. Tekrar gazeteyi eline aldı. Fakat okuyamadı : kırmızı saçlı çocuk aklından çıkmıyordu. Nihayet gazeteyi bırakıp okul bahçesine gitti. Çocuklardan sonra en çok toprakla uğraşmayı severdi. Duvar boyunca otları biçerken bahçenin önünde Jertrüdün çocuk arabasını gördü. Arabanın içinde kumral, sarı başlar arasında kızıl parıltılar saçan bir baş dikkatini çekti. «Bu olmalı...» diye düşündü.

Jertrüde işaret ederek durdurdu, bahçeden çıkıp yanlarına gitti. Öbür çocukları sevdikten sonra Teoya eğildi. Yabancıyı dikkatle süzen çocuk, sanki bunu bekliyormuş gibi, Kümmerlinin başındaki hasır şapkayı kaptığı gibi kendi başına, kulaklarına kadar geçirdi.

Kahkahayla gülen öğretmen,

— Cin gibi çocuk ! dedi. Onu yetimhaneye göndereceksiniz doğru mu Jertrüd ?

— Ailesi bulununcaya kadar onu himaye edecek birisi çıkmazsa öyle olacak öğretmenim. Çocuğun nufus kâğıdı bile yok.

Kümmerliyi küçük son derece ilgilendirmişti. Bir iki saatini onlarla birlikte geçirdi. Teo o gün pek sevdiği hemşire Jürtrüdün arkasından isteksizce gitti. Yeni gördüğü bu yaşlı adama içten ısınmıştı.

Cıvar halkı ihtiyar öğretmenin kimsesiz çocukla ilgilenmesine memnundular. Çünkü hiç biri; nerden geldiği belli olmıyan, üstelik çirkin çocuğu evine almak niyetinde değildi.

Birkaç hafta sonra, nişanlı olan Jertrüd evlenerek dağda bir otel sahibi olan kocasının yanına gidince Teoyu yanına almak Kümmerliye düştü. Teo kadar ihtiyar öğretmen de bundan memnundu. Yalnız hizmet gören Zammer Teyze, çocuğun gelmesiyle işi arttığı için,

— Durup dururken başınıza belâ aldınız... diye söyleniyordu.

III
KÜÇÜK ARKADAŞ

Teo Kümmerlinin evine girdi ihtiyar öğretmenin hayatında epey değişiklik oldu. Eskiden sık sık arkadaşlarına gece misafirliğine giden yaşlı öğretmen, bundan sonra Teoyu almak için okuldan doğruca Kreşe koşuyordu.

Şehir halkı, sabah akşam kırmızı saçlı çocukla bulvardan geçen ihtiyar öğretmene takdirle bakıyordu. Öğrencilerin evlerinden, bazan, Teo için çocukların küçülmüş elbiseleri geliyordu.

Teo günden güne büyüyüp serpiliyordu. Güzelleşmemiş, fakat gürbüz, çevik bir çocuk olmuştu. Çürük dişlerinin yerine bembeyaz, sağlam yeni dişleri çıkmıştı. İri mavi gözleri herkese inanç ve sevgiyle bakıyordu.

Bir müddet sonra Kümmerli Teoyu Çocuk Yuvasından aldı. Yakın köylerden birinden getirttiği hizmetçi kız hem eve hem öğretmen okuldayken çocuğa bakıyordu. Fakat Lizanın yıldızı Teo ile bir türlü barışmadı. Kız, çocuğu gezdirirken birkaç kere sokak çocuklarının.

— Şu kızıl saçlıya bakın !..

— Kara değil, sarı kabak mubaret.. diye alay ettiklerini duymuştu.

Ogünden sonra Teoyu gezdirmek Liza için azap oldu. En yakın bahçeye götürüp kumlukta bırakıyor; kendisi onunla değilmiş gibi, uzakça bir sıraya otururak örgüsüne dalıyordu.

Teonun buna üzüldüğü yoktu. Kendini serbest hissetmekten hoşlanıyordu. Bir zaman kumla çörek yapan, tüneller kazan çocuklara bakardı. Bazan aralarına katışıp yardım etmek isterdi. Fakat o sokulur sokulmaz, çocuklar ya oyunlarını bırakıp kaçıyor, yahut küçük kum küreklerini kaldırarak Teoyu kovuyorlardı.

Bir gün, ihtiyar bir kadın, Teoya kovasını uzatan kız torununu yanına çekti :

— Oynama bununla Ürsül.

Sonra, yanında oturan başka bir kadına dönerek,

— Gözüm tutmadı bu çocuğu. Kim bilir neyin nesi... Hem de pek uslu, sessiz... diye ilâve etti.

Öbür kadın Ürsülün ninesinin söylediklerini beğenmemişti galiba; Teoya gülümseyerek baktı, bir çukulata uzattı.

— *Devam edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

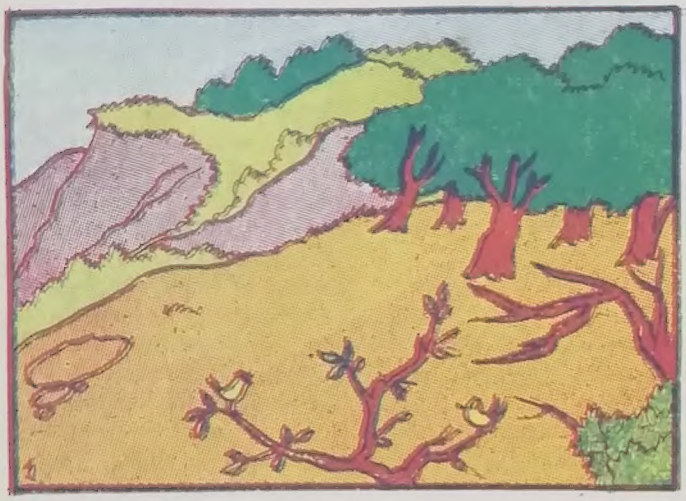

Bir zamanlar Nazlılar köyünün yakınlarında çok güzel bir orman vardı.

Çobanlar sürülerini bu bol otlu ormana getirirler, orada otlatırlardı.

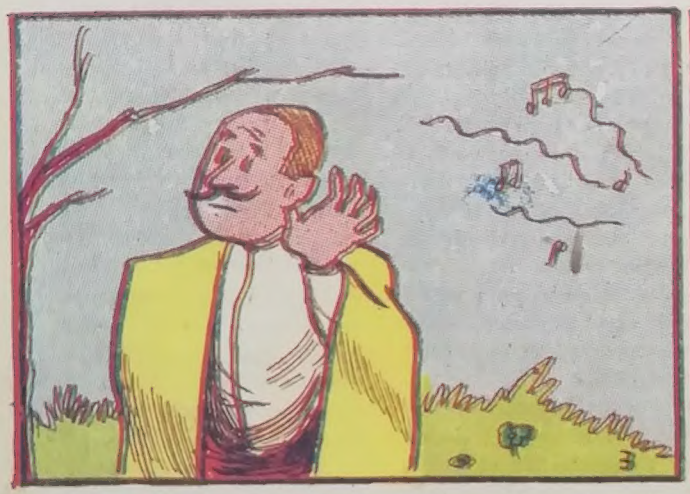

Recep bir gün sürüsünü almış buraya getirmişti. Birden kulağına acaip sesler geldi.

O tarafa koşunca iri bir yılanın alevler ortasında yanmakta olduğunu gördü.

Yılan ona kendisini kurtarması için yalvardı. İyi kalpli çoban hemen sopasını uzattı.

Yılan kurtulunca çobana saldırdı. Recep «Benim iyiliğime böyle mi karşılık verecektin» dedi.

— Devam edecek —